

TÄHEKE

NR. 7 1976

UJUMISVÕISTLUS

Ühel ilusal soojal suvepäeval läksid Eino ja Ene ja Elju mere äärde. Nad tahtsid vaadata, kes neist kõige kiiremini ujub. Klaabu kutsusid nad kohtunikuks.

«Üks, kaks —

nüüd tuleb plaks!» luges Klaabu kivi otsas ja lõi käsi kokku. Ja selle plaksu peale hakkasid Eino ja Ene ja Elju nii hoogsalt ujuma, et kõik maailm oli veepritsmeid täis. Klaabu sõelus ujujate vahel edasi-tagasi. Muidugi ei ole veepinnal lihtne liikuda. Selleks tuleb nii kiirel sammul joosta, et jalgadel poleks aega sisse vajuda. Klaabu tuli sellega toime. Siis hakkas kohtunik võidumehi selgitama.

«Ene ujus väga ruttu,» ütles Klaabu. «Ta oskas esavalt käsi põhja toetada. Enele esimene koht.

Eino ujus ka väga ruttu. Tema mõistis jalaga hoogu lükata. Einole esimene koht.

Elju ei toetanud kätega ega lükanud jalaga, seepärast ta teistest maha jäigi. Eljule viimane koht.»

Siinkohal piiksus keegi peene häälega:

«Ohoo!»

«Ärge pange tähele,» lausus Klaabu. «See oli mu südamefunnistus, kes siin praegu imestas. Ma olen vist midagi viltu teinud.»

Ruttu tõmbas Klaabu otsaesise kortsu, keeras krimblid krussi ja pani käed kõhule kokku.

«Niimoodi mõtlen ma oma vigade üle järele,» tähendas ta. «Alafi ei ole ju sõpru käepärast, kes mõistaksid aidata.»

Aga nüüd ehk on!

Lapsed, kes teab, kus Klaabu vea tegi! Kirjutage!

LASTE MURU

Illustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

Kevadel sulas uue võimla juures lume alt välja pori-liiva-kiviklibune väljak. Niisugune, nagu uute ehituste ümber sageli näha võib. Seda polnud sugugi kena vaadata.

Siis tulid autod ja vedasid endisele ehitusplatsile mulda. Suuremad lapsed ajasid mullahunnikud laiali. Oktoobrilapsed külvasid maha muruseemne.

Ja siis, kui puudele ilmusid juba helerohelised lehed, pistsid oma ninakesed välja ka esimesed murulibled. Need olid veel helerohelisemad. Kuigi algul oli neid üsna harvalt ja nad ei paistnud sugugi pärismuru moodi.

Aga kui Ahti ja Marko mängutuhinas peaaegu kogemata uuele muruplatsile jooksid, riidles Anu:

«Ei tohi seal peal käia! Te teete taimedele haiget!»

Õpetaja ütles ka, et kui praegu muru peal joosta, siis väetid ja nõrgad taimed ei kasva kunagi suureks, vaid hukuvad.

Selleks ajaks, kui kool lõpuks läbi sai, oli väljak kaetud ilusa ühtlase rohelise vaibaga. Veel ilusamaga kui ükski teine muruväljak kooli ümbruses.

Aga kui Anu suvel koolimaja juurde juhtus, nägi ta, et üle nende muruplatsi lookles inetu mustendav jalgrada.

Kooli lähedal oleva suure maja elanikud olid leidnud, et läbi koolimaja hoo vi saab kõige otsemini bussipeatusse. Mitte ainult lapsed, vaid ka mõned täiskasvanud.

Anu jooksis sõbrataride Kaie ja Marika juurde. Teel tuli talle solvumisest pisargi silmanurka. Kuidas siis nõnda — nemad teevad tööd ja hoolitsevad muru eest, aga...

Kuid Kaie ja Marika ema teadis hüva nõu. Lubas isegi appi tulla ja muretseda kõik töö jaoks vajaliku. Kaie ja Marika ema töötab nimelt aiandis, kus kasvatatakse lilli.

Järgmisel päeval, kui tüdrukud olid oma töö lõpetanud, ei läinud nad koju. Nad peitsid end koolimaja nurga taha ja jäid ootama.

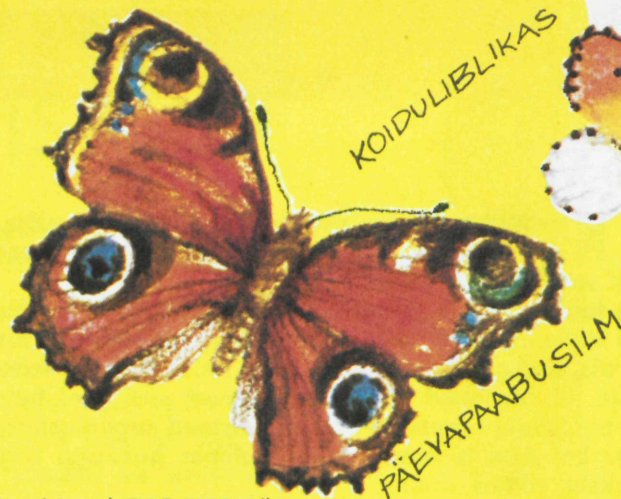
Varsti tuligi suure maja poolt poiss. Igavene suur poiss, kes käis vähemalt kuuendas või isegi seitsmendas klassis. Ta pugus muretult aiaaugust sisse ja sammus joonelt oktoobrilaste muru poole.

Siis jäi ta äkki seisma. Seal, kust enne algas jalgrada, olid nüüd lilled. Rada aga oli üle rehitsetud ja küllap uus muruseemegi maha külvatud.

Poiss seisis natuke, kehtas siis õlgu ja hakkas mööda asfaltteed värava poole sammuma.

Anu, Kaie ja Marika hoolitsesid kogu suve lillede eest. Kui lapsed jälle kooli tulid, ei olnud jalgraja kohta enam nähagi.

LEMBIT RATTUS

KOIDULIBLIKAS

LIBLIKAS

LAPSULIBLIKAS

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

OI KUI ILUS JUUKSEPAEL!

1

2

See on juuli. Siis lendleb liblikaid kõige rohkem. Kauneid värvikirevaid tiibulaperdades hõljuvad nad lillelt lillele ja maiustavad õite mesinestet.

Aia ääres nõgesepuhma kohal tiirutab punakaspruuni kirja tiivuline. See on koerliblikas. Lilleõiele laskub kollane lapsuliblikas. Näen mööda lendamas erksiniste tiibadega siniliblikaid, ja mänguhoos tähnikuid, kelle kollakaspruunidel tiibadel on mustad täpid. Siis aga silman suurt tumepruuni, punakaskollaste vöötidega admirali. Ta paneb tiivad seljale kokku ja laotab samas laiali. Nii ta neid ülesalla liigutab, kuni arvab heaks uuesti lendu tõusta.

Ilusaim liblikas on vist küll päevapaabusilm. Kui ta õiel istudes punapruunid tiivad laiali laotab, paistavad neli sinist ketast täpselt nagu silmad. Ja üks ta nende tiiva-silmadega oma vaenlasi – linnukesi – kohuta. Lind arvab, et kellel on nii hirmus suured silmad, see peab ka ise hirmus olema.

Vupsti laskub ohakanutile väike kirev liblikas. Tema tumesinistel tiibadel on laiad punased laigud. See liblikas on

TÄHNIK

LEINALIBLIKAS

KOERLIBLIKAS

KUU

verikireslane. Puudutan teda sõrmega ja ta ajab oma tiivad veel rohkem laiali, et värvikirevus hästi silma torkaks. Ta ei lenda ära. Raputan ohakanutti ja kireslane kukub muite pihku. Ta jääb sinna liikumatult küljeli lamama. Kireslane teeskleb surnut. Näen, kuidas tema jalalihaste kohalt ja kõhu alt immitseb kollakaid pisaraid — see on kireslase veri. Tunnen kibedat lõhna.

Vaata, mil kombel verikireslane end kaitseb! Lind, kes kirevat kireslast silmab, teab kohe, et selle liblika peab rahule jätma. Verikireslast ei kõlba süüa, sest ta on mürgine.

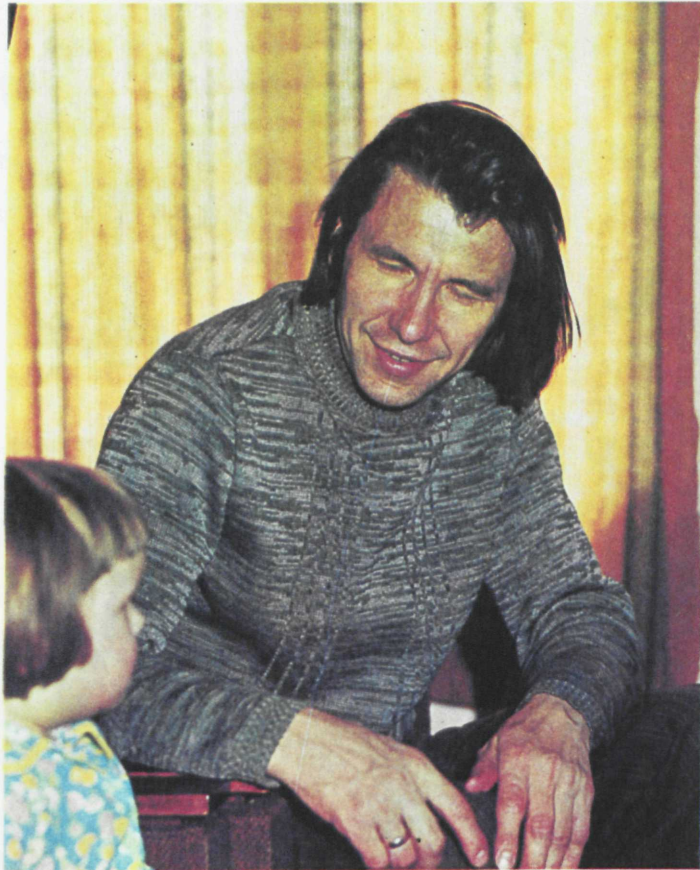
Panen kireslase ohakanutile tagasi ja lähen veidi eemale. Kireslane ajab end püsti ja lendab minema nii rahulikult, nagu poleks midagi juhtunud. Minu sõrmedele aga jääb natuke kollast kireslase verd ja tumedat tiivatolmu.

Tean, et liblikat ei tohi käega puutuda. Liblika tiivad on õrnad. Need on kaetud tillukeste tolmplaatidega. Ettevaatamatult pihkuvõetud liblika tiivaplaadid pudenevad tolmuks ja siis ei saa liblikas enam lennata.

EINO TALI

Fr. R. Kreuzwald
nim. ENSV Riiklik
Raamatut.

HANDO RUNNEL

Kõva kõva suur

Mina mina mina
väga kõva
mees.

Mina mina mina
väga kõva
magaja.

Mina mina mina
unes suur
sipleja.

Lipp lipi peal

Lipp lipi peal,
lapp lapi peal,
tipp täpi peal,
tapp tapi peal,
julm ilma peal,
kulm silma peal,
märk mütsi peal,
särk püksi peal.

Töölaul

Süda tuksub rinnakorvis,
seemnekartul seisab korvis,
kevad käes, kevad käes,
teine korv on teises käes.

HANDO RUNNEL on suurte luuletaja, kuid aeg-ajalt kirjutab ta ka lastele. Tema esimesed luuletused ilmusid juba kümme-kond aastat tagasi meie «Tähekeses» ja äratasid tähelepanu oma rahvalaululikkuse ja lihtsusega. Nüüd tunnevad paljud lapsed Hando Runneli loomingut, sest kirjanik on koondanud oma luuletused raamatusse «Miks ja miks». Selline pealkiri aga kutsub iseenesest kõiki lugema. Seekord tutvustab «Täheke» Hando Runneli kõige uuemaid luuletusi.

Inimene, kes sa oled

Inimene, kes sa oled labidaga kaevanud,
kes sa pole pärast seda ülearu kaevanud,
kes sa oled mulla pärast oma südant vaevanud,
kes sa oma ihuliikmeid oled laudes vaevanud,
sind ei panda raamatusse, pildile ei maalita,
tänutäheks saad sa ühe suure-suure kaalika.

HELJO MÄND

Tuul

Ma olen näinud, kuidas tuul puud raputab, kuidas ta tolmu üles keerutab, kuidas ta puru silma ajab ja juukseid sasib, aga tuult ennast ma ei ole veel näinud. Tema häält olen kuulnud küll. Vahel ta vingub ja vahel ulub.

Tahaksin kangesti teada, missugune nägu tuulel on, aga ta ei näita oma nägu. Et nähtamatu olla, hoiab ta kogu aeg võlumütsi peas. Ta vist ei julge ennast näidata, ta on palju pahandust teinud.

Illustreerinud ANNE AARE

Udu

Mulle ei meeldi udu. Udu on külm. Ja ta oskab ainult ühte mängu mängida — peitust. Ta peidab kõik ära, majad ja kivid ja puud. Terve metsa peidab ära. Oli mets ja enam ei ole. Uduga ei taha keegi mängida. Tema tahab kogu aeg ise peita. Kui ta peitusemängust tüdib, tõuseb üles ja muutub pilveks. Aga mõnikord langeb maha ja saab kastetilkadeks. Siis on udu kõige ilusam.

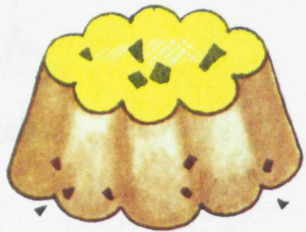
Vihmapiisad

Vihmapiiskade kodu on pilve sees. Kui neil igav hakkab, siis kukutavad nad ennast alla tipp-tipp-tipp. Nad kastavad rohtu ja lilli ja pesevad tänava puhtaks. Mõned vihmapiisad on vallatud ega taha üldse tööd teha. Nad sajavad lapsed märjaks ning teevad lombi peale mulleski.

Kuidas vihmapiisad pärast oma koju saavad minna? Pilv on kõrgel. Isa ütles, et päike teeb vihmapiisad auruks ja tõstab pilve sisse tagasi, aga mina ei saa sellest aru. Miks päike ilma auruta ei tõsta? Tal pole vist ämbrit.

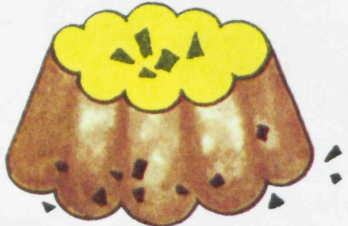
KUIDAS RIINA^{JA} KERTU ISALE KOOKE TEGID

Naabri Merle keedab iga päev emaga isale lõunasööki. Merle isa teeb väga rasket tööd ja on koju jõudes alati väga näljane. Riina ja Kertu tahaksid oma isale ka süüa teha, aga nende isa sööb lõunat sööklas.

Ühel päeval kurtsid tüdrukud oma muret isale. "Sellepärast ei maksa küll õnnetu olla," arvas isa. "Kuju jõudes sööksin ma veel meeleldi liivakooke!"

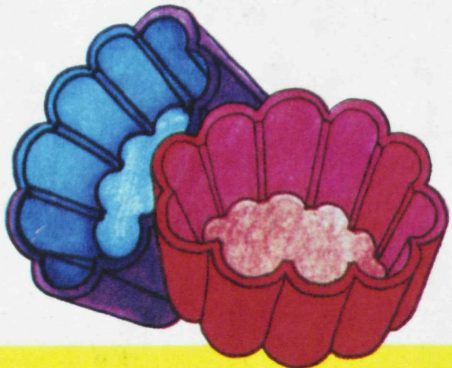
Järgmisel päeval vormisid Riina ja Kertu terve hulga liivast kooke ja panid veel söetükikesi šokolaadiks peale. Siis riputasid nad uksele sildi, et isa teaks kuhu õue sööma tulla. See silt oli niisugune:

ISA! SÖÖK ON VALMIS!

Varsti tuligi isa õue. Ta sõi mängult ära kõik liivakoogid ja limpsas veel keelt. "Nüüd me hakkame sulle iga päev süüa tegema," ütles Kertu. Isa oli väga rõõmus. Ühel päeval aga juhtus niisugune lugu. Naabri Merle kutsus Kertu ja Riina oma õue keksu mängima. Tüdrukud läksid nii hoogu, et unustasid isale koogid tegemata. Äkki märkasid nad isa eemalt tulemas. Kertu jooksis ruttu pliatsi ja paberi järelle. Kui isa koju jõudis, rippus uksele niisugune silt:

ISA! TÄNA SÜÜA EI SAA!
MUIDU LÄHED LIIGA
PAKSUKS!

HELLE LAAS

ÄMBLIKU PESUPÄEV

Ämblik otsustas teha pesupäeva. Kõigepealt tõmbas ta hoovi ämblikunööri täis, tassis siis õue väikese pesupali, valas sinna kuuma vett ja raputas sisse «Pipi» pesupulbrit.

Ämblik võttis oma ainukese särgi seljast ning viskas palisse. Pulber vahutas ja särgike sai kriitvalgeks. Ämblik loputas seda hoolega puhtas vees ja riputas nõorile kuivama.

Aga oh häda — niisama lühike see pesupäev siis tuli-gil Särke oli kõigest üks, aga nõori veel ilmatuma hulk. Mõtles Ämblik: «Mis pesupäev see niisugune on — nõori jääb üle ja päeva ka! Kurb on tühja nõori vaadata. Kui õige riputaks nõori seebimulle täis.»

Hakkaski Ämblik seebimulle puhuma. Toredad mullid

tulid, aga ükski ei jäänud nõorile püsima.

Puhus Ämblik mulle ja muutus üha nukramaks. Äkki märkas ta, et ühes seebimullis on peidus väike vikerkaar. Puhus uue seebimulli. Ka selles oli peidus väike vikerkaar, samuti kolmandas ja neljandas.

Ämbliku meel muutus rõõmsamaks. Ta mõtles: «Kui ma puhun palju-palju väikseid vikerkaari, siis tuleb taevasse suur vikerkaar.»

Hakkaski Ämblik väikseid vikerkaari üheks suureks puhuma. Puhus, puhus, kuni üle taeva tõusis särav vikerkaar.

Ämbliku pesupäevarõõm oli suur: särk kuiv, päev õhtusse jõudnud, vikerkaar taevas. Mis sellest, et nõori üle jäi! Selle võis ju uuesti kokku kerida.

Uued kingad

Kajal on uhiuued kollased kingad. Kaja käib neid aina vaatamas ja jalga proovimas. Tuleks juba pühapäev! Pühapäeval läheb Kaja tädile külla ja siis paneb ta uued kingad jalga.

Kust Kaja kingad sai? Ema ostis poest. Aga kust kingad poodi toodi? Vabrikust.

Pärnu linnas on «Kommunaari» lastejalatsite tsehh. Seal tehakse lastele kingi, saapaid ja susse.

Suures tsehhiruumis lõigatakse punasest, rohelisest või kollasest nahast parajad tükid välja. Liikuv lint viib need nahatükid õmblusmasinate juurde. Seal õmmeldakse kingapealsed valmis. Augumasin lööb pealsetele paelte jaoks silmanöpsid sisse ning juba ootab pealseid aurutamiskapp, kus nahk muutub pehmeks ja venivaks.

Nüüd võetakse jalakujulised puuliistud ja toksi-

takse neile sisetald alla. Peale pannakse pealsed ning suur torusarviline masin pingutab naha kõvasti ümber puust liistude. Kingad oleksid nagu valmis, ainult välistallad puuduvad. Ka need liimitakse külge. Nüüd on veel vaja kingi puhastada, lakiga läikima hõõruda ning liistud välja võtta.

Nii valmisid Kajale ja valmivad iga päev ligemale tuhandele lapsele uhiuued kingad.

LUDMILLA MÄGI

VANAEMA JUURES

Mina olen suvel ikka maal vanaema juures. Seal on tore olla. Mul on maal sõbranna ka. Ta nimi on Urve. Me mängime temaga kooli, kodu ja peitust. Ükskord kukkusin peitust mängides nõgesepöösasse. Ega me kogu aeg mängi, aitame heina ka teha. Onu tegi mulle ilusa väikese reha. Sellega on hea kuiva heina kokku riisuda. Kõige vahvam on autole heinakoormat teha. Ohtuti hüppame Urvega kõrgust ja kaugust. Meil on oksfest onn, seal mängime indiaanlasi. Mõnikord hüüab vanaema mind kööki kooke küpsetama. Tegelikult vanaema küpsetab, mina ainult aitan teda. Kui koogid söödud, räägib vanaema mulle vanaaja juttu.

TIINA FUNK,
Keila Keskkooli
II-c klassi õpilane

ÄRA NARRI HANESID

Ühel õhtul ütles ema Peetrile: «Peetrike, homme jäävad siiga ja haned sinu hoole alla. Seale pane toitu ja hanedele künnasse teri.»

Hommikul, kui Peeter ärkas, oli kõik vaikne. Ta pani seale toidu ette ja läks hanesid välja laskma. Kõige ees sammus laudast välja isahani. Tema on hanesalga juht.

Peetril ei olnud nüüd enam midagi teha ja ta otsustas hanesid narrima hakata. Ta löikas pöösast pika kepi ja hiilis hanedele lähemale. Isahani märkas seda kohe ja hakkas sisises Peetri poole tulema. Peetril ei jäänud muud üle kui jooksu pista, aga joosta polnud kuhugi — aed oli ees. Kui Peeter üle aia ronima hakkas, lõi hani teda nokaga. «Ai, ail!» kisas Peeter, aga suurt isahane see ei hirmutanud. Nüüd teab Peeter küll, et hanesid ei tohi narrida.

TAMBET LINDMETS,
Kärla 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

SÕITSIME KÜLLA

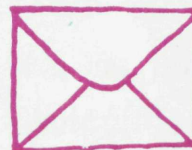
Ühel hommikul äratas ema mind väga vara. Ta ütles, et sõidame tädi Tiiule külla. Mul oli nii hea meel, et uni oli silmist nagu pühitud.

Tädi Tiiu elab mere ääres. Tal on must kutsikas, kelle nimi on Stella. Me käisime mere ääres päevitamas ja kui juba päris palav hakkas, läksime ujuma. Ka Stellale meeldis vees hullata. Ta oli merest tulles kõige naljakam.

Tädi maja lähedal on jõgi. Ohtuti ja hommikuti käisime jões pesemas. Prr, küll oli külm!

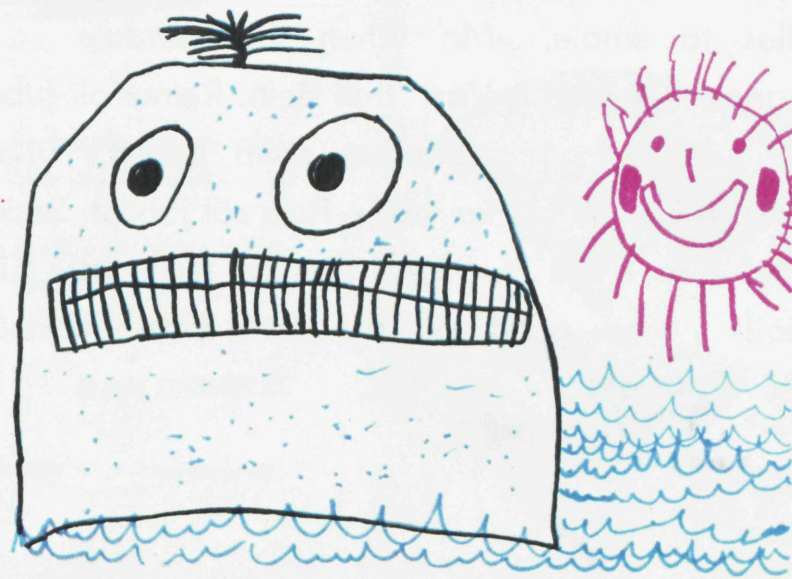
Koju sõites nägin esimest korda põtra. Ta sõi tee ääres puulehti. Küll me olime väsinud, kui koju jõudsim. Aga ilusad pruunid olime ka.

IRIS ALLORG,
Paide Keskkooli
II-b klassi õpilane

«Suvel vanaemaga aias» — joonistanud Nissi 8-kl. Kooli III klassi õpilane THEA TUUBAL.

«Valaskala ja päike» — joonistanud 4-aastane MIHKEL KÄRNER Orissaarest.

Jäätisesöömise jutt

Rein sõi jäätist. Seda nägi Jüri. «Ema, Rein sööb jäätist,» ütles ta. «Anna mulle ka jäätise-
raha.» Nüüd sõi Jüri ka jäätist. Talle juhtus vastu
Mats. «Ema, Jüri sööb jäätist,» ütles Mats. «Mina
tahan ka.» Nüüd sõi Mats jäätist. Tuli Peeter.
«Ema, Mats sööb jäätist,» ütles Peeter. «Anna
mulle kakskümmend üks kopikat.» Peeter sõi jää-
tist. Vastu tuli Ott-Siim. «Ema, Peeter sööb jäätist,»
ütles Ott-Siim. «Osta mulle ka.» Ott-Siim sõi
jäätist. Õue tuli Hannes. «Ott-Siim sööb jäätist,»
ütles ta emale. «Ma lähen toon endale ka.»
Hannes sõi jäätist. Vastu tuli Rein. Reinul oli juba
jäätis otsas. «Ema, Hannes sööb jäätist,» ütles
Rein. «Mina tahan ka veel.» Rein sõi jäätist. Seda
nägi Jüri. «Ema...» ütles Jüri. Ja nii edasi. Kui
jäätis nurga pealt putkast otsa pole saanud,
söövad nad veel praegugi.

IRA LEMBER

TEO SÜNNIPÄEV

Sünnipäev oli ühel teol,
kes lubas teha suure peo.
Ta hooples veel, et teo laud
on üle metsa peolaud.
Ta praalis, et ei ole koi
ja pakub praetud papagoide.
Ta ütles, laud on lookas, kuna
seal peal on paabulinnumuna.
Veel lubas sääsekeeli ta.
Nii kõiki külla meelitas.

Käis tigu mitmes kaubamajas,
kus papagoisid taga ajas.
Sai lõpuks osta ühe sule,
kuid sulest praadi ju ei tule.
Ta nägi paabulinnumune
üksainus kord ja ainult unes.
Ka polnud kuskil sääsekeelt.
Ent tigu leidis pääsetee:
ta kolis ära, turjal maja,
ja pidusöögi nurja ajas.

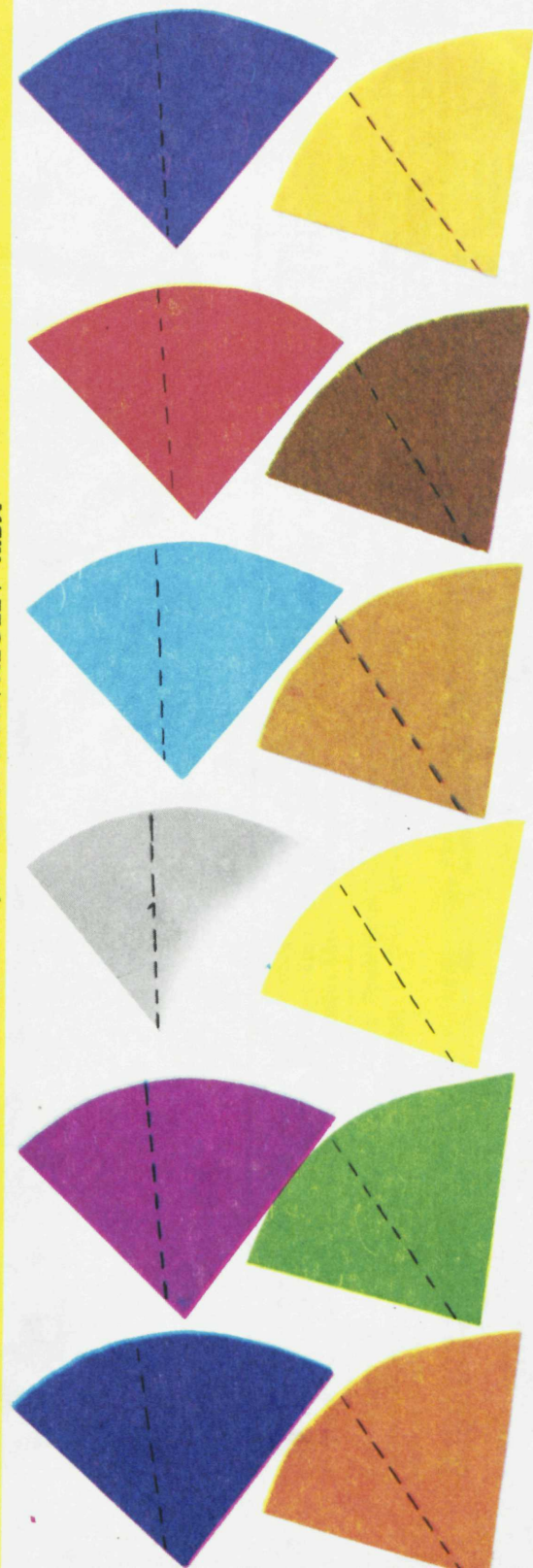
SIIL

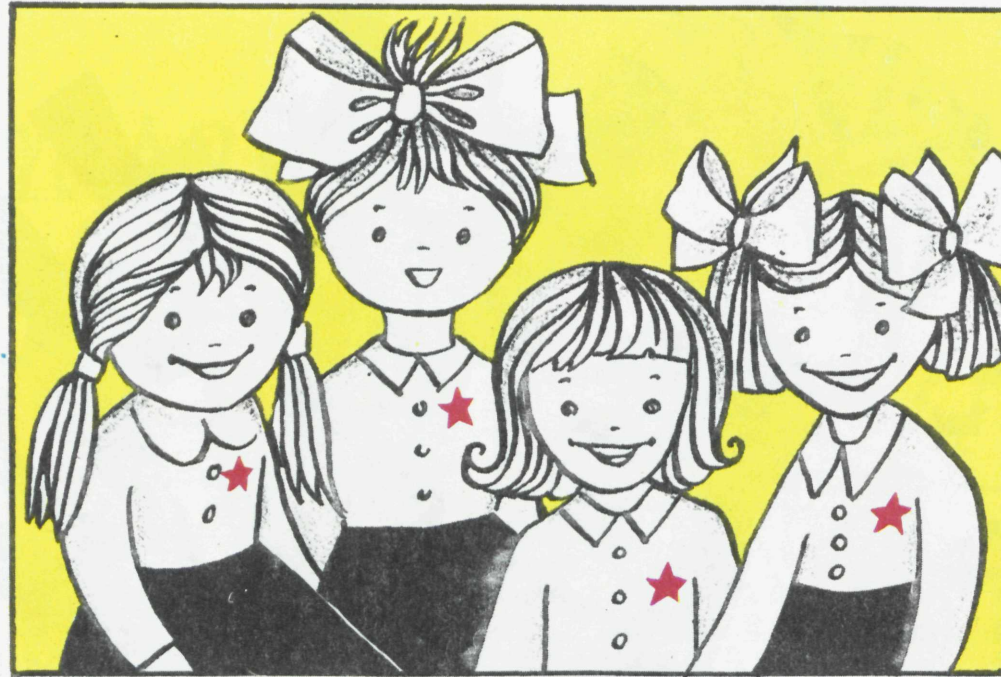
Pildil näed uhket siilipoissi. Selle tegemiseks kasuta pruuni plastiliini. Kui oled siili valmis voolinud, pane talle plastiliinitükikesed silmadeks ja ninaks.

Kõrvalolevad mitmevärvilised kujundid lõika välja ja keera pliiatsi abil kuni kriipsjooneni koonusteks. Kui liimid koonused kinni, saad okkad. Need tuleb muidugi teravat otsa pidi siilile selga suruda.

MAIE STEINBERG

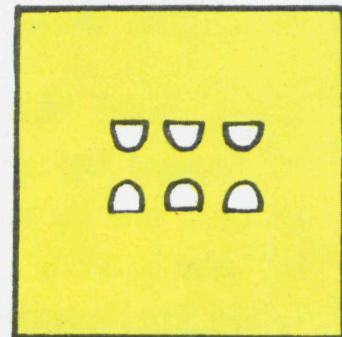
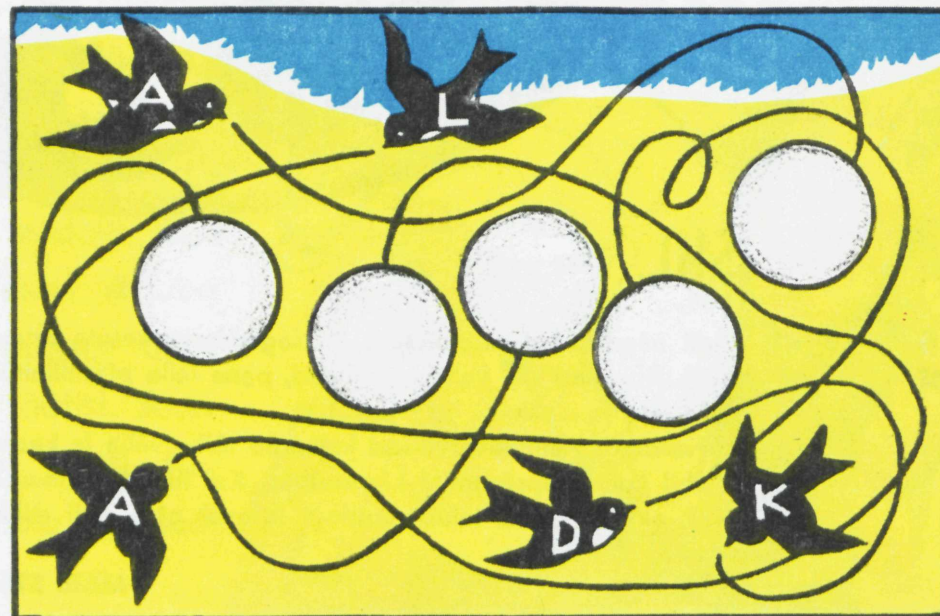
SEDA KOLLAST JOONT MÕDDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV RIBA

Merle, Marika, Marianne ja Moonika otsustasid lasta endast pildi teha. Pildistamise ajal juhtus nii, et Merle ei istunud Marianne kõrval, Marianne ei istunud Moonika kõrval ja Moonika ei istunud Marika kõrval. Marika oli üks tüdrukutest, kel polnud lehvi juustes. Kes tüdrukutest on Marianne, kes Moonika, kes Merle, kes Marika?

Ruudukujulise saali keskel on kuus tooli. Paiguta need ruumis nii, et iga sein äärde jääks kaks tooli!

Kõrge kalda sees on avad. Vilkalt lendavad neist sissevälja pääsukesed. Kui sa iga linna tema pessa juhata, saad teada, milline pääsukeseliik siin pesitseb.

LEILI ANDRE

Maasikas on niiii suur

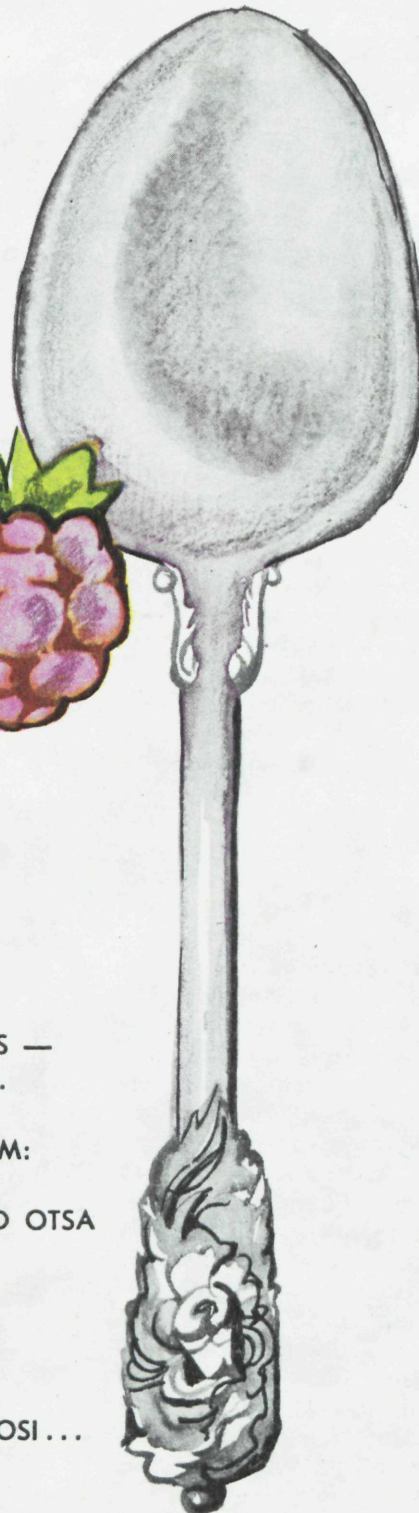
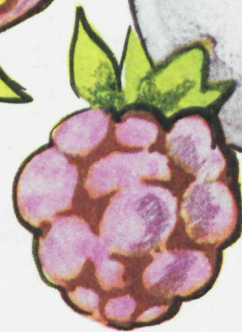
MAASIKAS ON NIIII SUUR,
VAARIKAS ON NIIII SUUR,
LAPS ON ISE NIII SUUR,
LAPSE SUU ON NII SUUR.

MA TEAN, KUS ON KURJA JUUR:
LAPS SÕÖB LIIGA VÄHE.
NII SEE JU EI LÄHE,
ET LAPS SÕÖB LIIGA VÄHE.

SIIS KUI LAPS ON VIIMAKS KA
SÕBER PUDRU, PIIMAGA,
VIRINAT EI TUNNEGI,
SIIS ON VARSTI LUGU NII:

LAPS ON ISE NIIIII SUUR,
LAPSE SUU ON NIIII SUUR,
MAASIKAS ON NIII SUUR,
VAARIKAS ON NII SUUR.

Illustreerinud ENE PIKK

VENDA SÕELSEPP

Lusikapoisi laul

ISA ON MUL VAPPER MEREMES,
IGA PÄEV TA UJUB SUPI SEES.
AURAKU SEE SUPP KUI PALJU TAHES —
VAPRALT TEMA SUPLEB KAUSILAHES.

JUST NIISAMA VAHVA ON MU MEMM:
ERIALAKS TAL KISSELL JA DŽEMM.
NEID TA MUUDKUI KANNAB PÄEVAD OTSA
JA TA TÖÖ EI LÖPE IIAL OTSA.

MINA AGA, VÄIKE LUSIKAS,
PÜSTI OLEN REINU RUSIKAS.
TEGIN EKSKURSIOONI ÕUNAMOOSI,
EES ON KOMANDEERING SUHKRUTOOSI...

Esikaanel AVO PAISTIKU
joonistus «Ujumisvõistlus».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
вета Пионерской организации Эстонской
ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстон-
ском языке. Выходит один раз в месяц.
Типография Издательства ЦК КП Эстонии.
Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Ад-
рес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101.
Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп.
Объем 2 печ. листа. Заказ № 1918. Ти-
раж 67 000.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 7 —
1976. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse
aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kofkas, E. Mardj (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste,
Peatoimetaja kl. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja A. Aare,
vanemkorrektor E. Orgmets.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, tehnika
681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 4. VI 1976. Trükkida antud 24. VI 1976. Trükiary 67 000. Ofsetpaber nr. 1.
60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.65. MB-06728. Tellimise nr. 1918. EKP Kesk-
komitee Kirjastuse trükkkoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Kadil ja Kairil on palju tädisid. Nagu väikestel lastel ikka. Üks neist, tädi Reet, õpib praegu Kiievis. Sealt ta saatis oma väikestele sõpradele kirja. Trükitähtedega, et Kadi ja Kairi saaksid ise lugeda. Tädi Reet küsis, kas isa on Aafrikast tagasi ja kas ta neile lõvipoja tõi. «Kui lõvipoega ei toonud, loodan, et ta tõi vähemalt ühe korraliku väikese elevandipoja?»

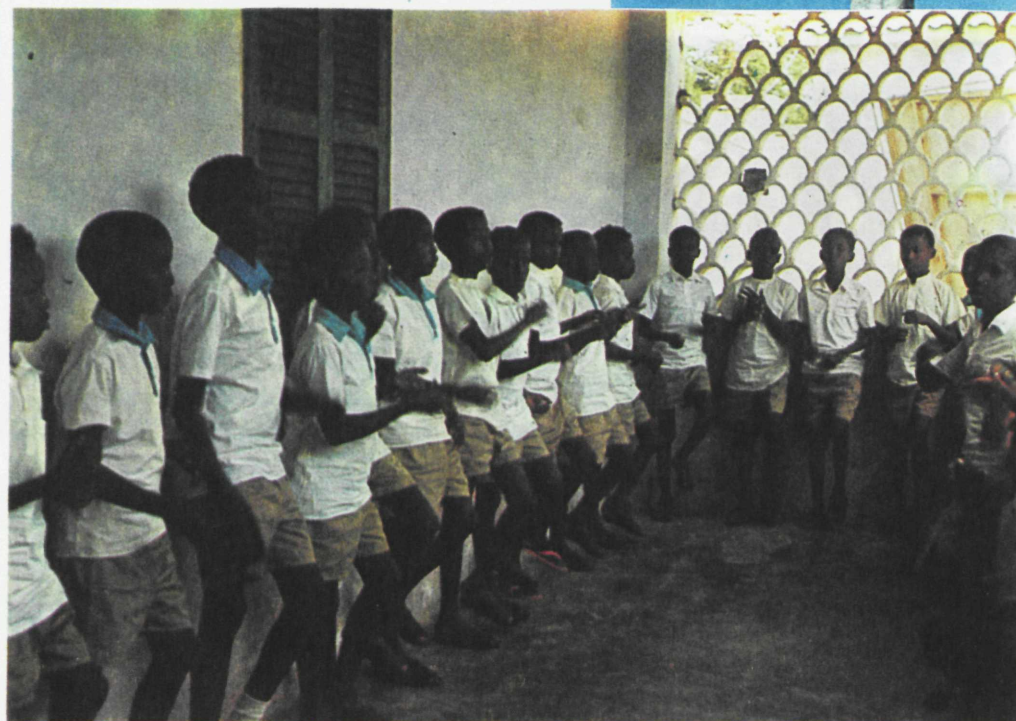
Isa oli tagasi küll, aga lõvipoega ega elevandipoega kaasa ei toonud. Neid ei olevat ta isegi näinud. Nägi aga kaameleid ja sõitiski kaameliga. Veel nägi ahve, eesleid, jõehobusid. Kaasa tõi puust neegrimaski, vasikanahast tamtammi, seenesuuruse merekarbi ja värsket kookospähkli. Ning mitu filmitäit värvipilte. Ise oli pruuniks päevitunud, peaaegu nagu neeger. Kadi ja Kairi isa käis Somaali Demokraatlikus Vabariigis. See maa asub kaugel. Isegi kiire reaktiivlennukiga kulub sinna lendamiseks terve päev. Aafrika idaosas on ninasarviku nina meenutav Somaali poolsaar, seal see maa asubki. Suur osa Somaaliast on lage kõrb või siis savann, kus kasvavad üksikud vihmavarje meenutavad puud — sedarid. Savannides rändavad kaamelikarjad. Somaallased peavad ka lehma ja kitsi. Lõuna pool on loodus huvitavam. Siin kasvavad palmid ja teised lõunamaa puud. Kasvatatakse maisi, sorgot ja suhkruroogu. Väga maitavad on Somaalias banaanid ning mitmed teisegi troopikaviljad. Peamiselt Lõuna-

Somaalias elavad ka elevandid, kaelkirjakud, lõvid, jõehobused, ahvid ning krokodillid.

Somaallased on ilusad sihvakad inimesed. Nad on hästi sõbralikud. Eriti rõõmsad olid nad nõukogude inimestega kohtudes. Somaallased teavad, et meie kodumaa aitab neil uut elu rajada. Vanasti võimutsesid siin valged kolonisaatorid, neegrid elasid suures viletsuses. Enamik neist ei osanud lugeda ega kirjutada. Nüüd on ehitatud palju koole, samuti tehaseid ja haiglaid. Paljud noormehed ja neiu Somaali DV-st õpivad Nõukogude Liidus. Somaalia pealinnas Mogadiscius on nüüd ka oma ülikool.

Kui tädi Reet Kiievist suvepuhkusele tuleb, räägivad Kadi ja Kairi talle, mida isalt Somaalia kohta kuulsid. Näitavad ka maski, tamtammi, merekarpi ja kookospähkli. Õigemini küll kookospähkli koort, sest mahl on selle seest ammu ära joodud.

VELLO PILT

Neegripoiss ronib palmi latva kookospähklite järele.

Somaali lapsed laulavad oma kodumaast.

Pildistanud
VELLO PILT